

Εισόδια της Θεοτόκου: Το γεγονός της εορτής και τα εξ αυτού συμπεράσματα (π. Αθανάσιος Μυτιληναίος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 19 Νοεμβρίου, 2021

Απομαγνητοφωνημένη ομιλία μακαριστού γέροντος Αθανασίου Μυτιληναίου [εκφωνήθηκε στην Ιερά Μονή Κομνηνείου Λαρίσης στις 21-11-1982]

«Την θεόπαιδα Παρθένον και Θεοτόκον εν ναῶ Κυρίου προσαγομένην εὐσεβῶς ἀνευφημήσωμεν...»

Σήμερα, αγαπητοί μου, η Εκκλησία μας γιορτάζει την **Είσοδον της Υπεραγίας Θεοτόκου εις τον ναόν του Σολομώντος, εις τα Άγια των Αγίων**. Είναι γνωστό ότι οι γονείς της Υπεραγίας Θεοτόκου, Ιωακείμ και Άννα, ήσαν στείροι. Δηλαδή δεν έκαναν παιδιά. Και είχαν φθάσει σε μία προχωρημένη ηλικία, και παιδί δεν είχαν. Επειδή δε εθεωρείτο όνειδος, κυρίως εις την γυναίκα που δεν έκανε παιδιά, γι' αυτό τον λόγο **νυχθημερόν** παρακαλούσαν τον Κύριο να τους δώσει ένα παιδί. Και ο Κύριος εισήκουσε την προσευχή τους. Και τους έδωκε ένα κορίτσι. **Την Υπεραγίαν Θεοτόκον**. Και στις προσευχές τους μέσα, **είχαν τάξει εις τον Θεόν να προσφέρουν το παιδί εις τον ναόν**. Ό,τι δηλαδή είχε κάνει παλιότερα η Άννα, η γυναίκα του Ελκανά, η δεύτερη γυναίκα του Ελκανά, που δεν είχε παιδιά, κι εκεί παρακαλούσε τον Θεό, στον ναό να της δώσει παιδί. Διότι η άλλη γυναίκα είχε πολλά παιδιά, και ησθάνετο πολύ δύσκολα, ησθάνετο όνειδος, όπως σας είπα, ντροπή· γι' αυτόν τον λόγο, παρακαλούσε θερμά τον Θεό, και είπε: «**Θεέ μου, δώσε μου ένα παιδί, και θα Σου το αφιερώσω**». Και πράγματι, έκανε τον Σαμουήλ. Και τριών ετών τον έφερε εις τον ναόν και τον αφιέρωσε τότε επί αρχιερέως Ηλί. Και έμενε εις τον ναόν. Εκεί εκοιμάτο, εκεί έτρωγε, εκεί έμενε ο Σαμουήλ.

Έτσι, το ίδιο συνέβη και με την Υπεραγίαν Θεοτόκον. Οι γονείς της, ο Ιωακείμ και η Άννα, θερμά παρεκάλεσαν να τους δώσει παιδί, και αν τους έδινε, θα το αφιέρωναν στον Θεό. Και πράγματι, όταν εγεννήθη το παιδί τους, η Μαρία, την απεγαλάκτισαν, διότι έτσι εσυνηθίζετο τότε, **εις ηλικίαν τριών ετών**. Και μόλις απεγαλακτίσθη, δηλαδή έκοψαν το γάλα το μητρικό, προσέφεραν το μικρό παιδάκι εις τον ναόν. Και **οι ιερείς οδήγησαν το κοριτσάκι αυτό, των τριών ετών, την τριετίζουσα Μαρία, εις τα Άγια των Αγίων**. Εκεί ουδείς εισήρχετο, ούτε ιερέυς, παρά **μόνον ο αρχιερέυς, και αυτός μόνο μία φορά τον χρόνο!** Και συνεπώς η παρουσία της Υπεραγίας Θεοτόκου ήτο κατ' έμπνευση του Θεού να

βρίσκεται εκεί, εις τα Άγια των Αγίων.

Το γεγονός αυτό που γιορτάζουμε σήμερα, προβάλλεται και σε μας, αγαπητοί μου, με έναν έκτυπον τρόπον, που έρχεται να μας πει πολλά πράγματα. Ας δούμε μερικά σημεία απ' αυτό το γεγονός που γιορτάζουμε σήμερα, τι έχει σε μας να πει.

Προσέξτε ένα σημείο, ένα πρώτο σημείο. **Ότι οι γονείς της Θεοτόκου, δεν έκαναν παιδιά, και προσεύχοντο διαρκώς εις τον Θεόν να τους δώσει παιδί.** Συνεπώς η Υπεραγία Θεοτόκος ήτο **καρπός των προσευχών των.** Τίθεται το ερώτημα: Όταν παντρεύονται δύο άνθρωποι, κι αποφασίζουν να κάνουν παιδιά, τα παιδιά είναι καρπός επιθυμίας ή καρπός αγίου πόθου; Τι είναι από τα δυο; Είναι καρπός προσευχών, ή καρπός, ξαναλέγω, σαρκός; Όταν είπα «**καρπός επιθυμίας**», δεν εννοώ απλώς και μόνον, ασφαλώς και αυτό, το στοιχείον της σαρκικής επιθυμίας, αλλά εννοώ το εξής: γενικά της επιθυμίας των ανθρώπων, **από κίνητρο και ελατήριο το «εγώ» των.** Δηλαδή επιθυμώ να έχω παιδιά, γιατί θέλω να έχω παιδιά; Να δημιουργήσω απογόνους; Να δημιουργήσω μίαν προέκτασιν της υπάρξεώς μου, ώστε αν εγώ πεθάνω, να υπάρχω στο παιδί μου και στον εγγονό μου; Αυτό δε, το βλέπομε πολλάκις στο όνομα, όταν οι άνθρωποι διαπληκτίζονται, χαλούν τις καρδιές των, να βγάλουν οπωσδήποτε το δικό τους όνομα, και, βάζοντας το δικό τους όνομα, να θέλουν να απαθανατισθούν στο πρόσωπο του παιδιού των, του εγγονού των, κ.ο.κ. Αυτό είναι φανερό, ότι το ελατήριο της επιθυμίας της δημιουργίας των παιδιών, είναι εγωιστικό. Μ' αυτήν λοιπόν, την γενικήν έννοια, λέγω, τι είναι ένα παιδί, καρπός των προσευχών μας, καρπός αγίου πόθου ή καρπός μιας σαρκικής -γιατί όλα αυτά με μία λέξη, έτσι χαρακτηρίζονται- επιθυμίας;

Πάντως είναι παρατηρημένο και η Ιστορία αυτό το διδάσκει, η Ιστορία του Θεού, ότι **γονείς που έκαναν παιδιά κατόπιν προσευχών, έκαναν άγια παιδιά.** Έτσι κι ο άγιος Ιωάννης ο Βαπτιστής, ήτο καρπός προσευχών. Γι' αυτό αγαπητοί μου, όταν θα κάνουμε παιδιά, **όταν θέλουμε να κάνουμε παιδιά, ιδίως το λέγω πιο πολύ στους νέους ανθρώπους, που θα ήθελαν να δημιουργήσουν και να φτιάξουν οικογένεια, δεν θα κάνουν την οικογένεια μόνο για να έχουν μία δική τους ψυχολογική άνεση ή και περαιτέρω άλλης φύσεως ανέσεις ή απλώς γιατί όπως λένε κατά τη συνήθη έκφραση «παντρευόμενος να μπει κανείς στο δρόμο του».** Ποιο δρόμο; Ας το πούμε, τον κοινωνικόν δρόμον. Δηλαδή; Να, αυτό που κάνουν όλοι, θα το κάνουμε κι εμείς. Να μην διαφέρουμε από εκείνο που κάνουν οι άλλοι.

Στην πραγματικότητα την έννοια των πραγμάτων την χάνουμε. Θα πρέπει να αισθανόμαστε ότι είμεθα οικονόμοι μυστηρίων Θεού, όπως και οι ιερείς· και εδώ έχουμε το μυστήριο των παιδιών, τις αθάνατες ψυχές, που πρέπει να μυσταγωγήσουμε στον Θεό. Έτσι λοιπόν πρέπει να βλέπουμε το θέμα του γάμου και τη γέννηση των παιδιών. Το στριφογυρίζω πολλή ώρα στο μυαλό μου αν

πρέπει να σας το πω, αλλά θα σας το πω, γιατί «*οὐ βούλομαι σεμνότητι λόγων καλλωπίζεσθαι, ἀλλὰ σεμνούς ποιῆσαι τούς ἀκούοντας*», όπως λέγει ο Μέγας Βασίλειος. Δηλαδή εκείνη η αχαρακτήριστος έκφρασις: «*Το παιδί αυτό γεννήθηκε γιατί ξέφυγε!*». Ε, όχι δα..! Όχι δα...Που **δείχνει ότι όλα τα ελατήρια, όλα τα κίνητρα της δημιουργίας παιδιών, δεν είναι παρά μόνον οι ηδονές μας και τίποτε άλλο.** Μα, αν είναι δυνατόν ποτέ, κάτω από τέτοιες καταστάσεις, να έχει ευλογία αυτό το παιδί που θα γεννηθεί.

Γι' αυτό λέγει ο Κύριος, το σημειώνει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης είναι εκείνοι οι οποίοι «*οὐκ ἔξ αίμάτων, οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκός, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρός, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ ἐγεννήθησαν*». Αναμφισβήτητα μεσολαβεί η σαρκική επιθυμία· αλλά είναι αγιασμένη. Είναι κάτω από το θέλημα του Θεού. **Όταν είναι κάτι κάτω από το θέλημα του Θεού, δεν είναι αυτό το πρωταρχικόν ελατήριο, ἀλλ' είναι απλώς κάτι που ακολουθεί, τότε βεβαίως κι αυτό που είναι και μοιάζει για σαρκικό, δεν είναι σαρκικό ἀλλά είναι πνευματικό.** Αυτή η σάρκα η ίδια που φορώ αυτή τη στιγμή και που με τα μάτια αυτά σας βλέπω και με την γλώσσα αυτή σας ομιλώ, δεν είναι σάρκα με την έννοια ότι είναι κάτι απόβλητο και κάτι που δεν θα μπορεί να σταθεί στην αιωνιότητα. **Θα αναστηθεί η σάρκα μου. Έχει την σφραγίδα της αιωνιότητος. Γιατί; Διότι η σάρκα μου είναι θέλημα του Θεού. Άλλο πράγμα θα πει σάρκα, κι άλλο πράγμα θα πει ζω σαρκικά.** Είναι δύο διαφορετικά πράγματα. Έτσι λοιπόν ασφαλώς μπαίνει ο γάμος, με όλα τα συμπαρομαρτούντα του. Αλλά **πρέπει να φέρει ο γάμος τη σφραγίδα του Θεού, του θελήματος του Θεού.** Και τότε μπορώ να λέγω ότι μπορούμε να έχουμε παιδιά αγιασμένα. Έχουμε δηλαδή άγιες καταβολές. Αυτές είναι οι καταβολές, τα θεμέλια. Πολλές φορές λέμε για τα παιδιά ποιες είναι οι καταβολές των. Και συνήθως ανατρέχουμε στους προγόνους, στις λεγόμενες βιολογικές καταβολές. Μας διαφεύγει όμως ότι **η μεγίστη καταβολή είναι η ευλογία του Θεού.**

Έτσι, τι βλέπουμε εις αυτό το ζεύγος το αγιασμένο, τον Ιωακείμ και την Άννα; Όταν το παιδάκι τους γίνεται τριών ετών, το έταξαν και το οδήγησαν στον ναό. Εκείνο το «*έταξαν*» είναι μεγάλο πράγμα. Διότι δεν έταξαν απλώς να του βάλουν μαύρα, όπως μερικοί τάζουν να βάλουν μαύρα στο παιδί τους και βάζουν όταν το παιδί γεννηθεί ή ζήσει. Είναι ίσως και λίγο ανόητο το πράγμα αυτό... Ή άλλα πράγματα. Να ανάψουνε μια λαμπάδα ή ό,τι άλλο. **Αφιερώνουν ολόκληρο το παιδί τους, και φεύγει από τη δικαιοδοσία τους, το αφιερώνουν στον Θεό. Και είχανε μόνο ένα· κι αυτό καρπός των γερατειών των και των προσευχών των.** Εδώ κάνουν τόσα παιδιά οι άνθρωποι, και αν υποτεθεί ένα παιδί τους, όχι αυτοί να το αφιερώσουν, αλλά το παιδί να θέλει να αφιερωθεί, να γίνει υπηρέτης του Θεού, να γίνει μοναχός, να γίνει κληρικός, τότε ξεσηκώνουν τον κόσμο, γιατί δεν θα ήθελαν το παιδί τους να αφιερωθεί εις τον Θεόν. Τους ελέγχει το γεγονός της σημερινής γιορτής.

Αλλά αφιερώνουν αυτοί οι δύο ευλογημένοι γονείς το παιδί τους στον ναό. Πολλά έχει να μας πει αυτό. Σημειώσατε ότι **αφιέρωσαν το παιδί τους στον ναό του Θεού. Αυτό για κάθε οικογένεια σημαίνει ότι οφείλουν να οδηγούν τα παιδιά τους εις τον ναόν. Έκφρασις είναι ο Εκκλησιασμός. Πρέπει τα παιδιά μας να τα εκκλησιάζουμε.** Από νήπια, από βρέφη. Διότι τριών ετών το παιδάκι-ήταν βρέφος- σημειώσατε ότι αφιερώθηκε ολοτελώς. Δεν σήμαινε ότι πιο μπροστά δεν πήγαιναν οι γονείς του να προσφέρουν τις θυσίες τους κλπ. μαζί με το νήπιό τους.

Έτσι κι εμείς οι Χριστιανοί γονείς οφείλομε, αγαπητοί μου, να οδηγούμε τα παιδιά μας τακτικώς και εγκαίρως εις τον ναόν του Θεού. Όχι Κυριακή παρά Κυριακή. Όχι Χριστούγεννα και Πάσχα. Κάθε Κυριακή και μεγάλη γιορτή. Προσέξτε, δεν θα στέλνομε το παιδί μας στην Εκκλησία· **αλλά θα πηγαίνουμε με τα παιδιά μας στην Εκκλησία.** Μην ξεχνάτε ότι το παράδειγμα είναι το Α και το Ω. Διότι **δεν είναι επαρκές να στείλω το παιδί μου στην Εκκλησία.** Πόσοι το λένουν αυτό γονείς! «*Στέλνω*», λέγει, «*το παιδί μου*». Τρώει το παιδί σου για σένα αδελφέ μου; Κοιμάται το παιδί σου για σένα αδελφέ μου; **Ο καθένας έχει το πρόσωπό του, έχει την ατομικότητά του.** Το παιδί σου για το παιδί σου και σένα για σένα. Είναι δύο διαφορετικά πράγματα. Λοιπόν· δεν θα στείλουμε το παιδί μας στην Εκκλησία, αλλά θα πάμε με το παιδί μας στην Εκκλησία. **Ώστε το παιδί μας να λατρεύσει μαζί με μας τον Θεό, αλλά και να αντιληφθεί ότι πρέπει να μιμηθεί -μιμητικός είναι ο άνθρωπος- εκείνο που κάνουν οι γονείς του.** Να βαδίζει πάνω στα χνάρια των γονιών του. Αυτό είναι πάρα πολύ σπουδαίο.

Ακόμη εις τον ναόν η Υπεραγία Θεοτόκος τι έκανε; **Έμεινε, ξέρετε, 11-12 χρόνια. Δηλαδή έως 15 ετών.** Από εκεί παρελήφθη και οδηγήθηκε εις τα χέρια του Ιωσήφ, δια να μνηστευθεί. Από τον ναόν παρελήφθη. Προσέξτε κάτι. **Η Υπεραγία Θεοτόκος προσηύχετο, μελετούσε και έκανε δουλειές στον ναό του Θεού. Δηλαδή διακονούσε τον ναό του Θεού.** Αυτό το «*προσηύχετο και μελετούσε*» **προδίδεται από την ωδή της.** Βλέπομε την ωδή της, αυτήν την οποία είπε, ότι «*από 'δω και μπρος θα με μακαρίζουν οι γενεές*» κλπ. κλπ. Αυτήν την ωδή την οποία είπε όταν είδε τη συγγενή της την Ελισάβετ, η οποία εγκυμονούσε τον Ιωάννη τον Πρόδρομο, και είναι ωδή εφάμιλλος από πλευράς ποιητικής και προφητικής, με τις άλλες ωδές της Παλαιάς Διαθήκης, όπως του Μωυσέως, του Αββακούμ, του Ησαΐου, δεν είναι παρά καρπός παρά μιας διαρκούς μελέτης· διότι έχει στοιχεία πολλά από την ωδή της Άννης, που έζησε 1200 χρόνια πριν από την Υπεραγίαν Θεοτόκον. Και μελετούσε εκεί εις τον ναόν. Αυτό τι σημαίνει; Σημαίνει ότι **το παιδί μας πολύ νωρίς θα αρχίσουμε να το κατηχούμε.**

Τι σημειώνει ο Απόστολος Παύλος στον Τιμόθεο; Του λέει ότι «*από βρέφους γνωρίζεις τα ιερά γράμματα*». Και ποιοι ήσαν που οδηγούσαν το παιδί από βρέφους εις τα ιερά γράμματα; «*Η μάμμη σου*», λέει, «*η Λωίδα και η μητέρα σου η Ευνίκη*». Το

Πνεύμα του Θεού καταξίωσε να γραφούν τα ονόματα αυτών των δύο σπουδαίων γυναικών στην Αγία Γραφή. Και να ακούγονται και να μνημονεύονται παντού και πάντοτε. Δεν σημειώνεται γι' αυτές ότι ήσαν μορφωμένες ή εργάζονταν σε γραφεία. Ή ότι ήσαν επιστήμονες. **Ήξεραν την μεγίστην επιστήμην. Την πρώτην και μεγάλην και μοναδικήν επιστήμη. Την επιστήμη να μεγαλώνουν παιδιά!** Να μεγαλώνουν και να ανατρέφουν παιδιά. Και το παιδί τους αυτό, ένα και μοναδικό, γιατί δεν είχε πατέρα, πέθανε- Έλληνας ήτο ο πατέρας του Τιμοθέου- Εβραίες αυτές· και μεγάλωσε ο Τιμόθεος όχι προσκολλημένος στην γιαγιά και στην μαμά. Δεν ήταν ένα μαμόθρεφτο παιδάκι, αλλά **ήταν ένα παιδί που το πρόσεχαν να καταρτίζεται πνευματικά και να γίνει εκείνος που έγινε. Ο μεγάλος συνεργάτης του Αποστόλου Παύλου και ο πρώτος επίσκοπος Εφέσου. Αυτής της πρωτεύουσας της Μικράς Ασίας, της Εφέσου.**

Ναι, αγαπητοί. Έτσι πρέπει να μεγαλώνουμε τα παιδιά μας, **με κατήχηση**. Να μάθουμε τα παιδιά μας, γι' αυτό πάνε σχολείο, να μάθουν γράμματα, **να διαβάζουν την Αγία Γραφή**. Γι' αυτό είναι δυστύχημα σήμερα που κόψαμε τα Αρχαία Ελληνικά και **δεν θα μπορούν τα παιδιά μας να καταλαβαίνουν τα κείμενα**. Είναι κι άλλες απόψεις, εθνικές, αλλά από την άποψη τη θρησκευτική, είναι **ένα αυτόχρημα δυστύχημα**. Ωστόσο όμως θα σας έλεγα **βοηθήστε τα παιδιά σας να προσοικειωθούν με το βιβλίο του Λόγου του Θεού. Σιγά σιγά θα γίνεται μια μύησις διαρκής**. Μετά στο Κατηχητικό Σχολείο, στην Κατήχηση. **Να αγαπούν την κατήχηση, το κήρυγμα, να αγαπούν πολύ τον λόγο του Θεού. Και διαρκώς να καταρτίζονται. Να αγαπούν την Εκκλησία**. Ο Κύριος πού ευρέθηκε δωδεκαετής; Στον ναό. Και τι είπε όταν η Θεοτόκος τον ζητούσε; *«Οὐκ οἶδατε ὅτι ἐν τοῖς τοῦ Πατρὸς μου δεῖ εἶναι με;»*. *Ὅτι ἔπρεπε να βρίσκομαι εἰς τα σκηνώματα του Πατρὸς μου;* **Το κάθε παιδί πρέπει να αισθάνεται ότι ο οίκος του Θεού είναι οίκος δικός του. Γιατί είναι ο οίκος του Πατρὸς Του. Να αισθάνεται όμορφα μέσα εις τον ναό του Θεού**. Γι' αυτό, όπως στολίζουμε τα σπίτια μας, να είναι ευχάριστη η διαμονή μας, έτσι στολίζουμε και τον ναό του Θεού, **όχι μόνο προς τιμήν του Θεού, αλλά και δια την ευχάριστη διαμονή**. Δεν είναι πολυτέλεια. **Δια την ευχάριστη διαμονήν εκείνων οι οποίοι ευρίσκονται για να λατρεύσουν τον Θεό. Να μην κρυώνουν, να μην κουραστούν αλλά να έχουν όλην την άνεση και δυνατότητα να λατρεύσουν τον Θεό. Να είναι όλα πολύ ωραία. Γιατί και ο Θεός τα έκανε όλα πολύ ωραία.**

Και κάτι ακόμα. **Η Υπεραγία Θεοτόκος με τι ετρέφετο; Λέγει η Παράδοσις ότι άγγελοι την έτρεφαν**. Αλλά ετρέφετο και με τον λόγο του Θεού. Άραγε είχε συλλάβει ότι εκείνη η **Κιβωτός, μέσα εις τα Άγια των Αγίων, ήταν η ίδια;** Και ότι δεν έπαιρνε τιμή η Υπεραγία Θεοτόκος, όπως λέγει ο Καβάσιλας, επειδή ευρίσκετο εις τα Άγια των Αγίων. Αλλά **έδιδε τιμή εις τα Άγια των Αγίων!** Διότι η **Υπεραγία Θεοτόκος ήτο ανωτέρα από τα Άγια των Αγίων, που ήταν υλικά, κτίσματα ήσαν, και η Υπεραγία Θεοτόκος ήτο ανωτέρα από την**

Κιβωτόν την οποία έβλεπε απέναντί της· και η Κιβωτός δεν ήταν παρά ο τύπος ο δικός της. Διότι εκείνη η Κιβωτός είχε τις πλάκες του Νόμου, τις πέτρινες, τις πλάκες του Λόγου του Θεού. Αλλά αυτός ο Λόγος όχι πια τυπωμένος επάνω σε πέτρες, χαραγμένος, αλλά αυτός ο Λόγος ζωντανός πια θα ενοικούσε σε μια άλλη Κιβωτό. Στην Κιβωτό των σπλάχνων της Υπεραγίας Θεοτόκου... Και θα εγίνετο η Υπεραγία Θεοτόκος, η ζωντανή, η ζώσα Κιβωτός. Και εκείνη η παλαιά Κιβωτός χάθηκε. Από τις αλλεπάλληλες συμφορές των Εβραίων χάθηκε. Και ο ναός κατεστράφη. Αλλά ο αληθής ναός του Θεού Λόγου, η Υπεραγία Θεοτόκος, είναι στον ουρανό. Και τιμάται από όλους τους αγγέλους του ουρανού κι από όλες τις γενεές των γενεών. Έτσι η Υπεραγία Θεοτόκος ετρέφετο μέσα εις τον ναό.

Αγαπητοί μου. Πώς θα οδηγήσουμε τα παιδιά μας να τραφούν; **Μόνο με τον λόγο του Θεού και με την κατήχηση; Όχι. Και με τα μυστήρια του Θεού. Θα κοινωνούμε τα παιδιά μας. Δεν θα λέμε στα παιδιά μας ότι πίνουν «κρασάκι και ψωμάκι». Αλλά θα τους λέμε με όλην τη σοβαρότητα ότι κοινωνούν το σώμα και το αίμα του Χριστού.** Το παιδί, ξέρετε, ηρωοποιεί και με τη φαντασία του δίδει άλλες εικόνες στον ρεαλισμό που έχει μπροστά του. **Θα πρέπει όμως σιγά-σιγά να του πούμε ότι κάτω από το ψωμί και το κρασί, είναι αυτός ο Χριστός ο ίδιος.** Ότι αυτό που παίρνει είναι ο Χριστός. Δεν είναι κάτι άλλο. **Δεν είναι σύμβολο, αλλά είναι αυτός ο ίδιος ο Χριστός. Τον Οποίον δεν βλέπουμε. Αλλά είναι ο Ίδιος.** Και συνεπώς έτσι το παιδί σιγά-σιγά θα τρέφεται. **Με τον εκκλησιασμό, με τη λατρεία, με το κήρυγμα, με την κατήχηση, με τα μυστήρια της Εκκλησίας. Έτσι θα γίνει καλός άνθρωπος. Έτσι θα γίνει καλός Χριστιανός.**

Και μάλιστα στην εποχή που περνάμε την πολύ δύσκολη, θα αρχίσει να αποκτά με τον τρόπον αυτόν, κι εκεί πρέπει να αποβλέπουν όλα αυτά, να αποκτηθεί **εκκλησιαστικό φρόνημα, εκκλησιαστική συνείδηση.** Τι είναι αυτό το εκκλησιαστικό φρόνημα; Να φρονώ εκκλησιαστικά. **Να βλέπω τα πάντα μέσα στη Δημιουργία από το πρίσμα της Εκκλησίας.** Διότι τα πάντα είναι **Εκκλησία.** Το ξέρετε ότι όλα καλούνται να γίνουν Εκκλησία; Όλη η κτιστή φύσις, ό,τι κτιστό επί της γης, αυτή αύτη η γη, όλοι οι άνθρωποι... οι άνθρωποι βέβαια δυστυχώς δεν εκκλησιοποιούνται, γιατί δεν θέλουν, αυτός ο ουρανός, με τα απειράριθμα αστέρια του, το ξέρετε ότι καλούνται να εκκλησιαστικοποιηθούν; Δηλαδή να γίνουν Εκκλησία. **Να μπου στον χώρο της αφθαρσίας και της αθανασίας, μέσα στην οποία θα βασιλεύει η δικαιοσύνη και η αγάπη και η παρουσία του Θεού; Το γνωρίζετε αυτό; Κι όλα αυτά δυνάμει αυτού του σαρκωθέντος Θεού Λόγου και αναστηθέντος; Και αφθαρτισθέντος Θεού Λόγου ως προς την ανθρώπινη φύση; Προσέξτε. Αυτό θα πει έχω εκκλησιαστικό φρόνημα. Είναι μεγάλο πράγμα αυτό.**

Γι' αυτό, αγαπητοί μου, οδηγείτε τα παιδιά σας σε αυτό το φρόνημα το εκκλησιαστικό. **Θα τα στείλετε να φιλήσουν το χέρι των ιερέων. Να σηκώνονται όταν βλέπουν ιερέα. Να προσέχουν πολύ.** Έχουμε κι εμείς αμαρτίες. Οι ιερείς έχουμε. Γιατί ο λαός δίνει τους ανθρώπους να γίνουν ιερείς και κατά τον λαό και οι ιερείς και κατά τους ιερείς και ο λαός. Το ίδιο πράγμα είμαστε. Αλλά παρά ταύτα πρέπει να διασώσουμε μερικά πράγματα. **Για να παιδαγωγήσουμε ορθά τα παιδιά μας. Και να βγούμε από αυτήν την κατάσταση την άσχημη, την τρομακτική, τη φοβερή. Να δημιουργήσουμε μια καινούρια γενεά. Μια γενεά αναγεννημένη και που θα ευλαβείται τον Θεό, θα έχει εκκλησιαστικό φρόνημα, μια γενεά που θα αγιάζεται και μια γενεά που θα αγαπάει και τους ανθρώπους και την πατρίδα και ό,τι έχει αξία στον κόσμο αυτόν.** Γιατί όλες οι αξίες σήμερα έχουν ανατραπεί. **Ας δημιουργήσουμε λοιπόν τέτοια εκκλησιαστική αγωγή στα παιδιά μας.** Και τότε πραγματικά θα βλέπουμε ευτυχισμένη γενεά. Θέλετε; Η γιορτή η σημερινή, τα Εισόδια της Υπεραγίας Θεοτόκου, οι γονείς της Υπεραγίας Θεοτόκου, ο Ιωακείμ και η Άννα, αυτό το γεγονός της Εισόδου της Θεοτόκου εις τον ναόν, **όλα αυτά δείχνουν τον δρόμο. Στέκονται ένα ορθόεσιο.**

ΠΗΓΕΣ:

- Απομαγνητοφώνηση ομιλίας δια χειρός του αξιοτίμου κ. Αθανασίου Κ.
- http://www.arnion.gr/mp3/omilies/p_athanasios/ueotokos/ueotokos_020.mp3

(Μεταφορά της απομαγνητοφωνημένης ομιλίας σε ηλεκτρονικό κείμενο και επιμέλεια: Ελένη Λιναρδάκη, φιλόλογος)